

ROBERT JACKSON
BENNETT

SCIENCE-FICTION

„O fantezie urbană încântătoare, care ne poartă pașii printr-un oraș al realităților paralele. Vechii zei mânjesc cu sânge ruinele misteriosului oraș Bulikov, iar Sigrud, omul de încredere al Sharei, asigură momentele de acțiune.“

The Washington Post

„Personajele fermecătoare, descrierile incitante și acțiunea clară îndreaptă povestea, rapid și sigur, spre o concluzie satisfăcătoare.“

The Seattle Times

„O călătorie incredibilă printr-o lume ciudată și surprinzătoare. Combinația perfectă între înspăimântător și straniu.“

tor.com

„Inteligent și sardonice, autor al unei narațiuni inventive și seducătoare, Bennett este un maestru al genului.“

Kirkus Reviews

„O excelentă poveste de spionaj ambalată într-o lume imaginară plină de viață.“

Library Journal

„Un roman polițist, un thriller de spionaj, o carte fantastică de aventuri și un tratat filosofic. Toate într-un singur volum.“

Sci-Fi Bulletin

„Pe Robert Jackson Bennett îl scot în evidență descrierea inteligentă a detaliilor, onestitatea și profunzimea cu care își zugrăvește personajele și abilitatea de a folosi atât de multe elemente disparate pentru a transcende genul literar.“

Fantasy Faction

ROBERT JACKSON
BENNETT

Orașul scărilor

Traducere din limba engleză
de Alina E. Bogdan

 PALADIN

Pentru Ashlee, care mă ajută să cred într-un viitor mai bun

Și Olvos îl întrebă: „De ce ați făcut asta, fiii mei? De ce este cerul învăluit de fum? De ce ați purtat războaie în locuri îndepărtate și ați vărsat sânge pe țărâmurile străine?”

Iar ei îi răspunseră zeiței: „Ne-ai binecuvântat drept poporul Tău, iar noi ne-am bucurat și am fost fericiți. Dar i-am aflat pe cei care nu erau poporul Tău și care nu doreau să devină poporul Tău și care erau îndărătnici și nu voiau să te cunoască. Nu voiau să-ți asculte cântecele și să-ți propovăduiască cuvintele. Nu voiau să dea ascultare. Așa că am rostogolit stânci și le-am dărâmat casele, le-am vărsat sângele și i-am împrăștiat în vânt. A fost dreptul nostru să facem asta. Căci noi suntem poporul Tău. Noi avem binecuvântarea Ta. Suntem ai Tăi și astfel suntem drepecți. Nu asta ai spus?”

Iar Olvos tăcu.

Cartea Lotusului Roșu, Partea a IV-a, 13.51 – 13.59

CINEVA CHIAI MAI RĂU

Bulikov, 1719

— Așadar, cred că problema este legată de *intenție*, spuse Vasily Yaroslav. Sunt conștient că instanța ar putea să nu fie de acord cu mine. Hotărârile acestei Curți au ținut întotdeauna cont de efect mai degrabă decât de intenție. Dar nu puteți amenda cu o asemenea sumă un om de afaceri cinstit și modest pentru un prejudiciu neintenționat, nu-i așa? Mai ales când prejudiciul este, până la urmă, unul de *sustragere*.

Ecoul unui tuset spulberă liniștea grea din sala de judecată. Pe fereastră se vedeau umbrele norilor întrecându-se pe zidurile din Bulikov.

Guvernatoarea Turyin Mulaghesh își înăbuși un oftat și se uită la ceas. „Dacă o mai ține așa încă șase minute, vom avea un nou record”, gândi ea.

— Ați ascultat mărturiile prietenilor, vecinilor, angajaților mei, familiei mele și... ale *bancherilor mei*, spuse Yaroslav. Toți sunt oameni care mă cunosc bine, care nu au niciun motiv să mintă. V-au spus și v-au repetat că nu e decât o coincidență nefericită!

Mulaghesh aruncă o privire în dreapta ei de-a lungul băncii judecătorilor. Procurorul Jindash, cu o față îngrijorată, își desena cu mîgălă propria mînă pe antetul scrisorii oficiale de la Ministerul Afacerilor Externe. În stînga guvernatoarei, diplomatul-șef Troonyi se holba fără rușine

la femeia bine dotată din primul rând al sălii de judecată. Lângă Troonyi, la capătul băncii, era un loc liber, de obicei ocupat de profesorul Efrem Pangyui, care în ultima vreme absentase din ce în ce mai mult de la aceste procese. Drept vorbind, Mulaghesh era cea mai încântată de lipsa lui: prezența acestuia în sala de judecată, ca să nu mai spunem în țara asta blestemată, îi dăduse destule bătăi de cap.

— Instanța trebuie să înțeleagă, zise Yaroslav bătând în masă de două ori.

„Trebuie să găsesc pe altcineva să vină aici în locul meu“, își zise Mulaghesh. Dar astea erau speranțe deșarte: în calitate de guvernatoare a polisului Bulikov, capitala Continentului, era de datoria ei să conducă toate aceste procese, oricât de frivole ar fi fost.

— Așa cum ați auzit, trebuie să înțelegeți că nu am *intenționat* nicio clipă ca firma din fața magazinului meu să fie... de așa natură.

Mulțimea din sală începu să bombăne văzând cum Yaroslav evita acest subiect sensibil. Troonyi își mângâia barba aplecându-se în față în timp ce femeia din primul rând își încrucișa picioarele. Jindash colora unghiile mâinii din desenul pe care-l făcuse. Mulaghesh își dori încă o dată ca sala de judecată a polisului să fi avut un alt aspect. Încăperea era sărăcăcioasă și sumbră, mai potrivită pentru un tribunal militar decât pentru o sală de judecată civilă, și despărțea riguros publicul: bulikovienii și ceilalți continentali, ca cetățeni ai națiunii ocupate, erau așezați în spatele balustradelor; saypurienii, fiind forța de ocupație, erau așezați cu toții în spatele băncii judecătorilor, tronând deasupra tuturor. „Chiar ne mai putem numi ocupanți dacă suntem aici de aproape șaptezeci și cinci de ani? Când o să ne putem numi rezidenți?“, se întrebă Mulaghesh. Locul îi părea atât de amenințător, continentalii probabil că se așteptau ca fiecare sentință dată să fie pedeapsa

cu moartea. Chiar trimisese o solicitare în care cerea ca împărțirea sălii să fie regândită. „Măcar separați-ne mai puțin. Noi suntem atât de bruneți, iar continentalii atât de palizi, încât nu e nevoie de o balustradă care să ne indice pe fiecare în parte“, le spusese ea. Dar ministrul Afacerilor Externe din Saypur făcuse o singură modificare: băncile din sala de judecată au fost înălțate cu opt centimetri.

Yaroslav prinse curaj.

„Hai că începe“, își zise Mulaghesh.

— Nu am avut deloc *intenția* ca firma mea să facă referire la vreo zeitate ori la vreo altă entitate divină!

Un freamăt de șușoteli umplu sala de judecată. Mulaghesh și ceilalți saypurieni de pe bancă nu părură deloc impresionați de caracterul dramatic al afirmației.

— Cum de nu știe nimeni că asta se întâmplă la fiecare proces privind Legile ordinii lumești? bombăni Jindash.

— Liniște! șopti Mulaghesh.

Această întrerupere îl încurajă pe Yaroslav.

— Da, eu... eu... niciodată nu am vrut să arăt credință vreunei zeități. Nu știu nimic despre ele, ce au fost sau cine au fost...

Mulaghesh aproape că nu se putea stăpâni să-și dea ochii peste cap. Orice continental știa *câte ceva* despre zeități: să susții contrariul însemna să pretinzi că nu știi că ploaia e udă.

— ...deci habar nu aveam că firma din fața magazinului meu de pălării, *din păcate și din pură coincidență*, imita sigiliul unei zeități!

Pauză. Mulaghesh își ridică privirea, dându-și seama că Yaroslav se oprise din vorbit.

— Ați terminat, domnule Yaroslav? întrebă ea.

Yaroslav ezită:

— Da. Cred că da.

— Mulțumesc. Vă puteți așeza.

Procurorul Jindash se ridică pentru a lua cuvântul și aduse drept dovadă o fotografie cu firma pictată pe care scria: PĂLĂRIILE LUI YAROSLAV. Pe firmă, sub litere, era un simbol destul de mare: o linie dreaptă cu o buclă în jos, care fusese puțin modificată pentru a sugera borul unei pălării.

Jindash se învârti pe călcâie, întorcându-se cu fața către mulțime.

— Aceasta este firma dumneavoastră, domnule Yaroslav?

— Ăă... da, spuse Yaroslav.

— Mulțumesc.

Jindash flutură fotografia în fața judecătorilor și a mulțimii.

— Să se ia în considerare în fața judecătorilor că domnul Yaroslav a confirmat că această firmă – da, aceasta – îi aparține.

Diplomatul Troonyi dădu din cap aprobator, ca și cum ar fi înțeles totul. Mulțimea continentalilor bombănea nervos. Jindash se îndreptă către servieta lui, având aerul unui magician înainte de a face un truc. „Cât de mult detest că nimicul ăsta prefăcut a fost numit procuror în Bulikov“, gândi Mulaghesh. Apoi Jindash scoase o altă fotografie cu un simbol similar: o linie dreaptă care se termina într-o buclă. Numai că acest simbol părea făcut din vrejuri de viță-de-vie dense și răsucite, iar pe buclă erau desenate chiar și câteva frunzulițe.

Mulțimea își pierdu răsuflarea la vederea acelui simbol. Unii dădură să se închine, dar se opriră când realizară unde se aflau. Chiar și Yaroslav tresări.

— Chipurile, nu știe *nimic* despre zeități, pufni Troonyi.

— Nu am niciun dubiu că stimabilul profesor Efrem Pangyui, dacă ar fi fost aici – iar Jindash arată spre scaunul liber de lângă Troonyi –, ar fi stabilit imediat că acesta este sigiliul sfânt al Zeităților, îmi cer scuze, al Zeităților *moarte*...

Mulțimea fremătă de indignare. Mulaghesh își notă că va trebui să răsplătească aroganța lui Jindash cu un transfer într-un loc rece și neospitalier, plin de șobolani.

— ...cunoscute drept *Ahanas*, complete el. Continentalii credeau că acest sigiliu insuflă în mod deosebit rodnicie, fertilitate și vitalitate. Pentru un pălărier ar sugera, cumva tangențial, că pălăriile lui le-ar atribui purtătorilor aceleași caracteristici. Chiar dacă domnul Yaroslav protestează, am aflat de la contabilii acestuia că afacerea lui a cunoscut o creștere considerabilă după ce a instalat această firmă în fața proprietății sale! Mai exact, încasările trimestriale au crescut cu *douăzeci și trei de procente*.

Jindash lăsa jos fotografia și ridică două degete de la o mână și trei de la cealaltă.

— Douăzeci. Și trei. De procente.

— Ah! spuse Troonyi.

Mulaghesh nu mai putu suporta. Își acoperi ochii de rușine. „Mai bine rămâneam în armată”, gândi ea.

— Cum ai...?

— Mă scuzați, domnule Yaroslav, spuse Jindash. Am cuvântul? Mulțumesc! Voi continua. Legile ordinii lumesti au fost aprobate de Parlamentul din Saypur în 1650 și interzic orice recunoaștere publică a Zeității pe Continent, oricât de întâmplătoare ar fi. Niciun locuitor al Continentului nu mai are voie să murmure numele vreunei zeități și nici să-i scrie numele cu vopsea roșie pe vreo stâncă. Oricine face referire la Zeitate – *orice* tip de referire – încalcă Legile, așa că va fi pedepsit. Câștigul financiar sugerează că domnul Yaroslav a instalat acea firmă intenționat și în cunoștință de cauză...

— Asta e o minciună! țipă Yaroslav.

— ...asupra naturii ei divine. Nu are importanță că Zeitatea la care se referă sigiliul este moartă și că sigiliul nu ar putea avea efecte asupra nimănui. Asocierea cu Zeitatea este

făcută. Astfel, acțiunile domnului Yaroslav atrag asupra lui – Jindash își consultă o notiță – o amendă în valoare de 15 000 de drekeli.

Mulțimea fremătă și murmură până când nu se mai auzi decât un vuiet încet.

— Nu poți... Nu se poate... bâigui Yaroslav.

Jindash își relua locul în bancă. Îi arată un zâmbet plin de mândrie lui Mulaghesh, iar aceasta se gândea serios să i-l spulbere cu o lovitură de pumn.

Își dorea să poată sări cumva peste toată această masca-radă. Cazurile legate de Legile ordinii lumești mergeau de obicei în instanță o dată la cinci luni. Majoritatea acestor infracțiuni se rezolvau în afara curții, între biroul lui Mulaghesh și acuzat. Extrem de rar se simțea cineva suficient de încrezător sau de îndreptățit încât să se prezinte în fața instanței. Iar când o făcea, situația devenea întotdeauna dramatică și ridicolă.

Mulaghesh cuprinse cu privirea sala plină. Unii dintre oamenii care stăteau în spate asistau la acest proces plictisitor ca și cum ar fi fost o piesă de teatru. „Dar ei n-au venit aici să vadă procesul”, gândi ea. Privi apoi către banca judecătorilor, la scaunul gol al profesorului Efrem Pangyui. „Sunt aici să-l vadă pe omul care mi-a creat atâtea probleme.”

Și totuși, când un astfel de caz ajungea la judecată, se încheia întotdeauna cu o condamnare. De fapt, din câte își amintea, Mulaghesh achitase numai trei persoane în cei douăzeci de ani de când era guvernatoare a polisului. „Dăm sentințe de condamnare aproape în fiecare caz, pentru că legea ne cere să-i aducem în fața justiției pentru felul în care își trăiesc viața”, gândi ea. „Cum pot apăra ei ceea ce sunt?”

Își dresе vocea și spuse:

— Acuzarea și-a încheiat pledoaria. Apărarea are cuvântul, domnule Yaroslav.

— Dar... nu este drept! spuse Yaroslav. De ce *voi* puteți pălăvrăgi despre sigiliile *noastre*, despre semnele *noastre* sfinte, dar *noi* nu putem?

— Sediul guvernatorului polisului se află practic pe pământ saypurian, zise Jindash arătând spre pereți. Nu suntem sub jurisdicția Legilor ordinii lumești, care se aplică doar pe Continent.

— E ridicol! Și nu numai că e ridicol, e... o *erezie*!

Se ridică în picioare.

În sala de judecată era o liniște apăsătoare. Toată lumea se holba la Yaroslav.

„Grozav, avem un alt protest!”, gândi Mulaghesh.

— Nu aveți niciun drept să ne faceți asta, spuse Yaroslav. Ne jupuiți clădirile de arta lor sacră, ne prădați bibliotecile, ne arestați pentru că pronunțăm un *nume*...

— Nu suntem aici să dezbatem legea ori istoria, zise Jindash.

— Ba da, suntem! Legile ordinii lumești neagă istoria noastră. Eu nu am putut să văd niciodată acel semn pe care mi l-ai arătat, semnul...

— Semnul Zeității tale, Ahanas, spuse Jindash.

Mulaghesh văzu cum doi Edili ai Bulikovului – echivalentul consilierilor aleși – se holbau la Jindash cu furie.

— Exact, zise Yaroslav, nu mi s-a permis așa ceva. *Era* Zeița noastră. A noastră!

Mulțimea se uită în spate către gardieni, așteptându-se ca ei să-l atace și să-l sfâșie pe Yaroslav chiar acolo unde stătea.

— Asta nu e chiar o pledoarie de apărare, nu-i așa? întrebă Troonyi.

— Iar voi... îl lăsați pe *acel* om – Yaroslav arată cu degetul spre scaunul gol al profesorului Efrem Pangyui – să vină în țara noastră, să citească toată istoria, toate poveștile și toate legendele care ne aparțin, dar pe care *noi nu le cunoaștem*! Pe care noi *nu suntem lăsați* să le cunoaștem!

Mulaghesh tresări. Știa că, în cele din urmă, se va ajunge aici.

Era sensibilă la acest fapt, având în vedere că, în orizontul deplin al istoriei, hegemonia globală a Saypurului era de dată recentă. Cu sute de ani înainte de Marele Război, Saypurul era colonia Continentului – constituită și impusă, bineînțeles, de către zeitățile Continentului – și puțini oameni din Bulikov au uitat asta. Nu degeaba Edilii Bulikovului numesc acest statu-quo drept „stăpânii slujind servitorii”. În spatele ușilor închise, bineînțeles.

Decizia Ministerului Afacerilor Externe de a ignora aceste tensiuni și de a-l lăsa pe stimatul profesor Pangyui să vină în Bulikov și să studieze istoria Continentului denotase prostie și o enormă lipsă de interes din partea instituției. Era vorba de o istorie la care continentalii nu aveau acces. Mulaghesh avertizase ministerul că acest lucru va face ravagii în Bulikov și, așa cum prevăzuse, timpul petrecut de profesorul Pangyui în Bulikov nu a arătat ca o misiune de pace și înțelegere. Se confruntase cu proteste, amenințări și chiar cu un atac, atunci când cineva a aruncat o piatră către profesorul Pangyui, dar a nimerit bărbia unui polițist.

— Acel om este o insultă pentru Bulikov și pentru tot Continentul! continuă Yaroslav arătând spre scaunul gol. E manifestarea disprețului pe care Saypurul îl are pentru Continent.

— Stai puțin. Exagerezi, nu ți se pare? spuse Troonyi.

— El are acces la informațiile pe care nimeni altcineva nu le poate citi, spuse Yaroslav. Are acces la poveștile scrise de părinții și de buncii noștri!

— Ministerul Afacerilor Externe îi permite asta, spuse Jindash. Misiunea lui este a unui ambasador și nu face parte din acest proces...

— Doar pentru că ați câștigat războiul, asta nu înseamnă că puteți face tot ce vreți! spuse Yaroslav. Și doar pentru că

noi l-am pierdut nu înseamnă că ne puteți jupui de valorile noastre!

— Zi-le, Vasily! urlă cineva din spatele sălii.

Mulaghesh lovi cu ciocănelul în masă și sala amuți imediat.

— Ar fi corect să spun, domnule Yaroslav, că v-ați încheiat pledoaria? spuse ea plictisită.

— Eu... resping legitimitatea acestei instanțe! spuse Yaroslav răgușit.

— Notat! Diplomat-șef Troonyi, verdictul dumneavoastră?

— Ah, vinovat, spuse Troonyi. Foarte vinovat. Incredibil de vinovat.

Toți ochii din încăperea o priveau acum pe Mulaghesh. Yaroslav dădu din cap în semn că *nu*.

„Am nevoie de o țigară”, gândi Mulaghesh.

— Domnule Yaroslav, spuse ea, dacă v-ați fi recunoscut vinovăția în momentul în care ați fost acuzat de această infracțiune, amenda ar fi fost mult mai mică. Totuși, contrar recomandării acestei instanțe și contrar *sfatului meu personal*, dumneavoastră ați dorit să mergeți la judecată. Cred că puteți înțelege că dovezile pe care procurorul Jindash le-a adus împotriva dumneavoastră sunt incriminatorii. Și, după cum a spus și procurorul Jindash, aici nu dezbatem istoria, ci doar ne confruntăm cu efectele ei. Din păcate, sunt obligată să...

Ușile sălii de judecată se deschiseră cu zgomot. Șaptezeci și două de capete se întoarseră în același timp.

Un funcționar saypurian neînsemnat stătea în prag, cuprins de spaimă și agitat. Mulaghesh îl recunoscuse. Pitry nu-știu-cum, de la ambasadă. Unul dintre lacheii lui Troonyi.

Pitry înghiți în sec și se îndreptă clătînându-se către guvernatore.

— Ce s-a întâmplat? Există vreun motiv pentru acest deranj? întrebă Mulaghesh.

Pitry nu răspunse. Îi întinse o hârtie. Mulaghesh o luă, o desfăcu și citi:

Trupul lui Efrem Pangyui a fost găsit în biroul lui de la Universitatea din Bulikov. Se suspectează a fi o crimă, dar această ipoteză încă nu este confirmată.

Mulaghesh ridică privirea și văzu că toată lumea din sală se uită la ea.

„Afurisitul ăsta de proces e chiar mai lipsit de importanță decât era până acum“, gândi ea.

Își dresе vocea și spuse:

— Domnule Yaroslav, ca urmare a ultimelor evenimente, sunt forțată să revizuiesc importanța cazului dumneavoastră.

Jindash și Troonyi ziseră într-un glas:

— Poftim?!

Yaroslav exclamă și el încruntându-se.

— Poftim?!

— Domnule Yaroslav, considerați că v-ați învățat lecția? întrebă Mulaghesh.

Doi continentali se furișară pe ușa sălii de judecată. Își găsiră prietenii și începură să șușotească. Vestea se răspândi numaidecât în sala de judecată.

— Omorât? urlă cineva.

— Lecția? spuse Yaroslav.

— O s-o spun pe șleau, domnule Yaroslav. Pe viitor, veți mai fi atât de prost încât să etalați public ceea ce cu siguranță este un sigiliu al Zeității, în speranța creșterii afacerii dumneavoastră? întrebă Mulaghesh.

— *Ce faci?!* întrebă Jindash.

Mulaghesh îi întinse biletul. Jindash îl citi și se albi la față.

— Ah, nu...

— Omorât în bătaie! spuse cineva din sală.

„Probabil că tot Bulikovul știe deja”, își zise Mulaghesh.

— Nu. Nu, nu voi mai fi... spuse Yaroslav.

Troonyi citise deja mesajul. Icni și se holbă la scaunul liber al profesorului Pangyui ca și cum pe el ar fi stat trupul neînsuflețit al bărbatului.

— Bun răspuns. Așadar, ca autoritate supremă a acestei săli de judecată, nu voi lua în considerare părerea diplomatului-șef Troonyi și voi respinge cazul dumneavoastră. Sunteți liber, spuse Mulaghesh.

— Sunt? Serios? întrebă Yaroslav.

— Da, răspunse Mulaghesh. Și v-aș recomanda să plecați în grabă.

Din sală se auziră apoi doar strigăte și țipete. Cineva zbieră:

— E mort! E chiar mort! Victorie! Victorie glorioasă!

Jindash alunecă în scaunul lui ca și cum șira spinării tocmai îi fusese scoasă.

— Ce ai de gând *să faci*? întrebă Troonyi.

Altcineva țipă:

— Nu, nu! Pe cine vor mai trimite *acum*?

Un altul urlă:

— Cui îi pasă pe cine vor trimite?

— Nu înțelegi? se lamentă o voce din sală. Ne vor invadea din nou, ne vor reocupa. Acum vor trimite pe cineva *chiar mai rău*!

Mulaghesh puse deoparte ciocănelul și își aprinse cu tact o țigară.

*

„Oare cum reușesc?”, se întrebă Pitry. Cum putea cineva din Bulikov să locuiască lângă zidurile orașului sau să fie nevoit să le vadă, să tragă cu ochiul printre draperiile ferestrelor înalte și să se simtă normal? Pitry încercă să se

uite la orice altceva: la ceasul lui care era cu cinci minute în urmă și avea să rămână în urmă și mai mult, la unghiile lui care arătau chiar bine, mai puțin cea de la degetul mic, care rămânea enervant de vălurită. Privi chiar și vizavi, la hamalul gării, care se uita încruntat către el. Până la urmă, Pitry nu putu să reziste tentației și aruncă o privire în stânga lui, către est, unde se aflau zidurile albe și opresive.

Erau netede și albe ca laptele. După sute de ani, nu erau brăzdate de nicio crăpătură. Pitry nici nu încercă să vadă cât de înalte erau. La peste două sute de metri înălțime, zidurile dispăreau înghițite de smog.

Era întotdeauna smog cenușiu la marginea zidurilor din Bulikov. Părea că ele îl adunau, ca și cum n-ar fi fost zidurile unui oraș, ci ale unui tunel mare care cobora din cer și din care nu putea intra ori ieși niciun firicel de aer.

Faptul că avea într-o oarecare măsură dreptate nu-l consola câtuși de puțin pe Pitry.

Se uită la ceas și făcu repede câteva calcule. A întârziat trenul? Trenurile astea speciale întârzie? Poate sosesc la ora stabilită de ele. Poate mecanicul, sau cine o fi, nu fusese informat de telegrama care preciza ora 15.00 și nu știa că înaltele oficialități iau în serios această întâlnire secretă. Sau poate că nu interesase pe nimeni faptul că celui care aștepta trenul îi putea fi frig, foame sau că era speriat de zidurile acelea albe și se simțea amenințat cu moartea de privirea înghețată a hamalului din gară.

Oftă. Dacă ar fi fost să moară și și-ar fi văzut în acel ultim moment toată viața în fața ochilor, Pitry era convins că ar fi fost un spectacol plictisitor. Și, deși crezuse că o funcție în cadrul ambasadelor saypuriene va însemna un loc de muncă interesant și exotic, ce avea să-l poarte spre locuri noi și exotice (unde va întâlni femei exotice), până acum nu fusese decât o lungă așteptare. Ca asistent al Administratorului Ambasadorial Asociat, Pitry învățase cum să aștepte

lucruri noi și neinteresante în moduri noi și neinteresante. Era un explorator îndrăzneț pe tărâmul așteptării, un expert în a privi când se făcea ora la care se încheia programul. Rolul unui asistent, descoperise, era să ai pe cineva căruia să-i arunci în brațe toate nimicurile unei zile la birou.

Se uită la ceas. Douăzeci de minute, poate. Răsuflarea i se transformă în aburi. „Vai, ce loc de muncă îngrozitor!”

Poate se va transfera, gândi el. Aici erau multe oportunități pentru un saypurian. Continentul era împărțit în patru mari regiuni, fiecare având propriul guvernator regional cu personal însoțitor. Un nivel mai jos se aflau guvernatorii polisurilor care se ocupau de fiecare zonă metropolitană de pe Continent. Iar pe următoarea treaptă ierarhică se aflau ambasadele care se ocupau de... cultură și pe care toată lumea le considera neimportante. Serios, de ce să ai o ambasadă în orașele pe care oricum le controlezi?

Hamalul gării ieși din biroul lui și se așeză la marginea peronului. Aruncă o privire către Pitry, care dădu din cap și zâmbi. Hamalul se uită la pânza de pe creștetul lui Pitry și la barba lui neagră, adulfecă de două ori – „Îmi miroase a ezitare” –, apoi, cu o privire plictisită, se întoarse și merse înapoi spre biroul lui, ca și cum ar fi spus: „Știu că ești aici, așa că nu încerca să furi ceva”. De parcă ar fi fost ceva valoros de furat dintr-o gară abandonată.

„Ne urăsc”, își zise Pitry. Bineînțeles că îi urau. Se obișnuise cu asta în scurta perioadă petrecută la ambasadă. „Le spunem să uite. Dar oare ei pot? Noi putem? Poate cineva să uite?”

Totuși, Pitry subestimase natura urii lor. Până să vină aici și să vadă locurile goale de pe ziduri și din vitrine, precum și fațadele curățate de orice imagine sau sculptură, nu înțelesese. Vedea cum se comportau oamenii din Bulikov la anumite ore ale zilei, ca și cum știau că era timpul să se închine, totuși nu puteau face asta, așa că hoinăreau

fără rost. În plimbările lui prin oraș dădea peste sensuri giratorii sau peste străzi înfundate care găzduiseră cândva lucruri importante – sculpturi maiestuoase sau altare învăluite în fum de tămâie –, dar care acum erau pavate sau adăposteau nimic mai maiestuos decât vreun stâlp de iluminat, vreun parc anost sau vreo bancă singuratică.

Saypurul încă mai aniversa promulgarea Legilor ordinii lumești ca și cum ar fi fost o victorie militară mai degrabă decât o lege foarte complicată. Iar în Saypur majoritatea oamenilor credeau că Legile avuseseră un succes remarcabil, ținând în frâu și îndreptând comportamentul continentalilor în ultimii șaptezeci și cinci de ani. Dar, de când se afla în Bulikov, Pitry începuse să simtă că, deși Legile păreau să fi avut un oarecare succes – căci, ce-i drept, nimeni din Bulikov nu se mai închina, nu mai pomenea și nu mai recunoștea nimic legat de zeități, cel puțin nu în public –, în realitate, Legile eșuaseră.

Orașul știa. Își amintea. Trecutul îi stătea scris în oase, deși acesta vorbea acum în șoptă.

Pitry tremura de frig.

Nu era sigur dacă ar fi preferat mai degrabă să fie în birou, plin de îngrijorare în urma uciderii profesorului Efrem Pangyui. Telegrafele scoteau hârtie așa cum vomitau bețivii după ora închiderii. Nesfârșitul sunet al telefoanelor. Secretarele care alergau prin birouri, înfingând hârtii în țepușe la fel de neîndurătoare ca niște păsări de pradă.

Dar iată că a sosit acea telegramă care i-a amuțit pe toți:

AMB-C THIVANI LA GARA MOROV

DIN BULIKOV 15.00 <STOP> VTS512

Din codul de la sfârșit reieșea că telegrama nu fusese trimisă de la biroul guvernatorului polisului, ci de la cel al guvernatorului *regional*, care era singurul loc de pe Continent care avea legătură directă cu Saypurul. Și astfel,

secretarul Departamentului de Comunicații a anunțat cu groază că telegrama ar fi putut fi redirecționată peste Marea de Sud direct de la ministrul Afacerilor Externe.

Urmase o discuție aprinsă în legătură cu cine ar trebui să se întâlnească cu acest Thivani, pentru că, fără îndoială, fusese trimis în Bulikov ca să răzbune moartea profesorului. Nu fusese profesorul Efrem Pangyui unul dintre fiii străluciți și privilegiați ai Saypurului? Misiunea lui ca ambasador nu fusese oare unul dintre cele mai mari eforturi erudite din toate timpurile? Astfel s-au decis rapid că Pitry, fiind tânăr, exuberant și vesel – și absent din acea încăpere la momentul respectiv –, ar fi cel mai potrivit pentru această treabă.

Și-au pus totuși câteva întrebări cu privire la abrevierea AMB-C, pentru „Ambasador Cultural”. De ce ar trimite așa *ceva*? Nu erau ambasadorii culturali pe treapta cea mai de jos în ierhia ministerului? Mulți dintre ei erau tineri studenți aleși doar pentru că vorbeau două, trei sau patru limbi străine și pentru că manifestau un interes oarecum nesănătos pentru culturile străine și istoria lor, ceva ce saypurienii metropolitani considerau dezagreabil. Așadar, de ce au trimis un simplu ambasador cultural în mijlocul celui mai mare scandal diplomatic din ultima decadă?

— Poate nu are legătură cu asta. E posibil să fie doar o coincidență, zise Pitry cu voce tare pe când se afla la ambasadă.

— Are legătură, spuse Nidayin, secretarul Departamentului de Comunicații din cadrul ambasadei. Telegrama a venit la câteva ore după ce am trimis noi știrea. Asta e reacția lor.

— Și de ce să trimită un ambasador cultural? Puteau la fel de bine să trimită un instalator sau un harpist.

— Doar dacă domnul Thivani *nu* este ambasador cultural. Ar putea fi cu totul și cu totul altceva, spuse Nidayin.